

MARTILARIN KARDEŞİ

Yaş otuz beş yolun yarısı eder diyen bu ihtiyar ne yazık ki yetmişine merdiven dayamıőtı. Bir ömrün çoğunu birlikte geçirdiği hayat arkadaşını yitireli on iki ay bile olmamıştı. İyice yalnızlığa düşmüőtü. Akşam olup da evine döndüğünde âdeta evin duvarları bile susuyordu. Sabahları ise bir nebze iyiydi. Kahveye gider, biraz çene çalardı. Olmadı bir arkadaşının dükkânında geçirirdi gününü. Lakin aklına yalnızlığı ve son demlerine geldiği ömrü gelince tavanı gökyüzü olan kahve bile basıklaőr, en güzel sohbetler bile tadını yitirirdi. Durum böyle olunca kendini denize verirdi. Bir gün Karadeniz’de alırdı soluğu, bir diğer gün Marmara’da. Nitekim hiçbir içi olmadığı halde Beőiktaő’a vapurla geçtiği, sahilden giden Sarıyer otobüsüne binip son durakta indiği, sonra da Eminönü vapuruna bindiği az olmamıştı. *Seni bize okyanustan getirdiler* derdi babası. Gözlerine bakmak babasının bu sözünü anlamaya yetebilirdi. Sadece gözleri değil, saçlarının da açık denizlerle iliőkisini bulmuştu kendisi. Saçları, rüzgârın hangi yönden estiğini daha kolay anlayabilmesi için dümdüzdü; azıcık uzasa, azıcık bir rüzgârda uçuőmaya baőlardı. Kendisi oldum olası sevmezdi ama gözlükleri de okyanustaki dev dalgalarla, çetin rüzgârlarla baőa çıkabilmesi için vardı. Denizci olmalıydı. Denizci olmayı kendisi de istemiőtı. Mamafih, gençliğinde denizcilik okulunun sınavlarına da girdi. Baőarılı olamadı; ancak okyanuslardan gelmiőti ya, bir vakit okyanuslara da geri dönmeliydi...

Yalnızlığının depreőtiđini hissettiğinde kendisini denize vururdu. Çocukluğundan beri denizler hep en iyi arkadaşları olmuştu. Bir an bile olsa kendisine yüz çevirmemiőlerdi. Ne zaman içten içe bir şey anlatsa kulak kesilmiő; sevincini paylaőmıő; hüznünü almıő, savurmuőlardı. O da hiçbir zaman denizleri başka biriyle kıyaslamamıőtı. Yaz kıő vapurda dıőarıda gider, otobüslerde gözü sohbet edecek birisini aramasına rağmen vapurdayken hiç kimseyle konuşmak istemezdi. Çünkü içten içe denizle konuşurdu. Anlatmak için düşünmesi, anlamak içinse dalgalara ve martılara kulak vermesi yeterdi.

Yine yalnızlığının depreőtiđi bir yaz gününde her fırsatta kaçamak yaptığı, çocukluğunun geçtiği Kadıköy bile dar gelmiő, kendisini Üsküdar’a doğru atmıő, sahilin Kızkulesi’ne en yakın noktasını aramaktaydı. Muhtemelen Kızkulesi’ne giden teknelerin kalktığı yerdı, değilse de o civarda olmalı idi. Belki de Kızkulesi’nin, yahut martıların, resmini çeken bir grup insan çoktan bulmuştu ihtiyarın aradığı noktayı.

Minik bir kız çocuğu çarptı gözüne...

Çaprazdan bakıldığında boyundan büyük bir işe kalkıştığını düşündürüyordu insana. Çapraz taktığı, en kısa ayarında bile belinin altına düşen büyük bir çanta ve profesyonel fotoğrafçıların kullandığına benzeyen kocaman bir fotoğraf makinesi kendi güzelliğini gölgede bırakırcasına dikkat çekiyordu. Dikkat kesilmesinden ve kafa hareketlerinden martıları çekenler arasında olduğu belliydi. Kendisini öyle kaptırmıştı ki, yere düşürdüğü resmi fark etmesi imkânsızdı. Döndüğünde önüne baksa da göremezdi, çünkü hafif esen rüzgâr, kendisi gibi hafif bulduğu resmi çoktan on metre kadar sürüklemişti.

Fotoğraf, arkası dönük bir şekilde ihtiyarın önünde durdu. Arka tarafında düzgün bir el yazısı ile “Martıların Kardeşine” yazıyordu. Resim, martılardan ve kızıl saçlı bir kız çocuğundan ibaretti.

Her zaman yaptığı gibi, yaşça büyük birine seslenir gibi seslendi:

— Bakar mısınız, *galiba bu resim sizden düştü*. Çocuklarla bu şekilde konuşmayı çok severdi.

Küçük kız, “*Hangisi?*” diyerek döndü. O anda yaşı 70’e yaklaşan ihtiyar, nedeni belirsiz bir ürperme hissetti.

İhtiyar, minik kızın güneş vurunca bir başka güzellikte parlayan kızıl (turuncu) saçlarını unutmuştu. Fotoğrafta fark edememişti ama ihtiyarın okyanus mavisi gözlerine nazaran kızın yosun yeşili gözleri vardı. Gözlerinden birinin akında da dalgaların köpüğünü çağrıştıran ufak bir bozukluk(?)... Yüzündeki çillerse tuzlu sularla yıkanmış da güneşte kurumuş kum tanelerini andırıyordu...

— Bakabilir *miyim?*

Resmin kendisine ait olduğu aşikârdı, yine de arkasını çevirdi küçük kız. Bu sırada kızın elini de görme fırsatı bulan ihtiyar, tırnaklarının da deniz kabuklarını andırdığını düşündü.

— Evet, *çok teşekkür ederim*, dedi ve martılara yeniden odaklanmak üzere arkasını döndü.

Kızın tavırlarında anlam veremediği bir ürkeklik vardı, ancak ihtiyar önemsemedi. Denizleri böylesine çağrıştıran biriyle ilk defa karşılaşmıştı. Bir köşeye çekildi ve kızı izlemeye başladı. Makinenin iniş çıkışına bakılırsa birkaç poz alabilmişti. 10 dakika ya olmuştu ya olmamıştı, kızın yanında bir adam belirdi. Kıza bir şeyler söyledi, belli ki kısa kesti. Zaten konuşmak istemeyen, aşırı hüznü bir hali vardı. Suratına bakılırsa orta yaşın üstünde olmalıydı. Herhalde dedesiydi...

O gece gözüne uyku girmiyordu ihtiyarın. Küçük kız geliyordu aklına. Yaşından başından utanmasa “*Âşık oldum galiba.*” diyecekti... Ama yok, bu bambaşka bir duygu idi... 41 senelik evliliğinden çocukları olmamıştı. Olmuş olsaydı böyle mi olacaktı? Veya çocuklarından olacak torunlarından birisi?

Güç bela sabah ezanına doğru uykuya daldı...

Sabah kahvaltısından sonra soluğu Üsküdar'da küçük kızla karşılaştığı yerde aldı. Sağa sola bakınarak akşamı etmişti. Yorgundu ama içinde belirsiz bir umut vardı. O kızı tekrar görmeliydi.

Bir sonraki günü de aynı şekilde geçirdi. Daha sonraki üç günü de...

10 gün kadar olmuştu ki ihtiyarın muradı olmuştu. Kızıl saçlı küçük kız tırabzanlara yaslanmış martıları izliyordu, belki de dinliyordu. İhtiyar biraz oyalandı ve kız harekete geçince o da harekete geçti. Tesadüf süsü verdiği bir karşılaşma sırasında;

— Affedersiniz, 10 gün kadar önce arkasında 'Martuların Kardeşine' yazan bir resmi ben size geri vermiştim, değil mi?

İhtiyar daha heyecanlıydı, kızınsa 10 gün önceki soğukluğu yoktu.

— Evet, galiba sizdiniz. Buyrun?

— İstemedim resmi de gördüm. Resim çok hoşuma gitti de bana bir tane verebilir misiniz diyecektim.

Parası neyse ben veririm.

Maksat sohbet açmaktı, resimse bahane.

— Şey... Çok isterdim ama negatifi bende değil. Arkadaşımda.

— Peki bir renkli fotokopisini alabilir miyim?

Kız, bir anda kabahatini düzeltmişçesine sevinmişti.

— Tabi, neden olmasın. Hatta bizim eve giderken bir kırtasiyecisi var. Ben biliyorum. Oraya gidelim.

Fotoğrafyanımda...

Yoldaki konuşma ikisinin de çok hoşuna gitmişti. İhtiyar, hoşlandığı resmî dili bırakmıştı. Küçük kız da dedesiyle konuşur gibiydi. Sohbetlerinde martılar vardı, Kızkulesi vardı. İhtiyar o günlüğüne Fenerbahçeli olmuştu. Sohbetlerinde Fenerbahçe vardı. Yol kısaydı ama sohbetleri uzun sürdü...

Kırtasiyecide işleri biraz uzadı. Renkli fotokopiden başka küçük kızın da ufak tefek işleri vardı. Yosun tutmuş bir taşın üzerinde duran iki martının resmini büyüttürmüştü küçük kız. "Ben kendi paramı öderim, lütfen." diyince ihtiyar bir tek renkli fotokopinin parasını ödedi. Küçük kızı mahcup etmek istemiyordu. Çıktılar ve ayrıldılar.

İhtiyar o gece de uyuyamadı. Bu seferse içi kıpır kıpırdı. Belki bir kere daha göremeyecekti. Ama bu küçük kız, nedenini bilmesede, ihtiyarı yeniden hayata bağlamıştı adeta. Kendisi gibi denizleri andıran birisi daha vardı. Kendisi gibi martılarla dost olan birisi...

Kahvaltıdan sonra zihninde bir ışık yandı ve hemen harekete geçti. Neden ki bir daha göremeyecekti o kızı? Pekâlâ, tekrar görüşebilirdi. Kırtasiyeciyeye soracaktı, ne de olsa küçük kız dün samimi bir şekilde konuşmuştu kırtasiyeciyeye. Kırtasiyeciyeye belki de evinin yerini biliyordu. Öyle olmasa da bir on gün daha bekleyebilirdi. Üsküdar'ı meslek tutar, Kızılkulesi'nden kırtasiye dükkânına mekik dokurdu.

Kırtasiyeciyeye, yan taraftaki markete yönlendirdi, market de evlerinin sokağına. Köşe başında oturan komşuları hiçbir şey sormadan tam adresi verdi. Artık yeni umut kaynağının adresini bulmuştu.

Eve bir kere uzaktan baktı. Gitmekle gitmemek arasında bir süre düşündükten sonra aynı eve giren misafirleri görünce ziyaretini başka zaman yapmaya karar verdi. Hem küçük bir kızı bu kadar sık rahatsız etmesi onu tedirgin edebilirdi. Nasılsa evlerini de öğrenmişti. Bir hafta sonra gelirdi. Bir de martı resmi getirirdi yanında. Köşe başında karşılaşırlarsa resmi orada verirdi. Hem böylelikle sevinçle evine doğru uzaklaşmasını da izlerdi. Allah'ın günü tükenmedi ya...

Bir hafta sonra düşündüğünü gerçekleştirmek üzere yola çıktı. Cebinde üç gün önce kendi eliyle çektiği ufak simit parçasını havada kapan bir martının resmi vardı.

Resmi o gün vermek nasip olmadı. Evlerine girmeye çekinmiş, sokağın başında beklemişti. Ertesi gün sokağın diğer ucunda beklemesine rağmen durum yine değişmedi. Sokağa bir sürü kişi girip çıkıyordu ama aralarında *Martıların Kardeşi* yoktu.

Sonunda evlerine gitmeye karar verdi. Canını alacak değillerdi ya...

* * *

Canını almışlardı.

İhtiyar, hikâyeyi kızın dedesi zannettiği babasından dinledi.

Birlikte kırtasiyeye gittikleri günün gecesinde küçük kız ruhunu teslim etmişti.

Allah'tan senelerce bir evlat istemişler, 20 sene kadar bekledikten sonra kadın gebe kalmıştı. Yapılan testler sonucunda doğacak bebeğin hemofili olacağı biliniyordu, ancak çocuk hasretiyle yanıp tutuşan çift bu durumu fazla umursamadı. Hiçbir güç onların umuduna gölge düşüremedi. El bebek gül bebek büyüteceklerdi nasılsa. Kılına zarar gelmeyecekti. Durumları da fena değildi, gerektiğinde hastane

masraflarını karşılamak maddi olarak hiçbir yük getirmezdi. Belki bir de tedavi yolu bulunurdu ileride. Fakat zaman aleyhlerine işlemiş, ümitsiz bir şekilde kızlarının ölümünü beklemeye mahkûm etmişti anne babayı. Küçük kıza ise sadece hemofili olduğu ve kendisine dikkat etmesi gerektiği söylenmişti. Bir gün büyümeye başlayacağı anlatılmamıştı. Son günlerini mutlu yaşaması içinse ellerinden geleni yapmışlardı.

O gece küçük kız büyük bir karın ağrısıyla anne ve babasını uyandırdı.

Bilmiyordu büyümenin kendisi için imkânsız olacağını.

Ona hiçbir şey anlatılmamıştı...

İhtiyar evden ayrılacağı vakit fark etti, evin giriş kapısının karşısında büyükçe bir resim vardı.

Yosunların üzerinde iki martı vardı, alt köşesinde de ufacık bir not:

- Kardeşlerimin resmini şimdilik buraya asıyorum. Sene içinde resim dersinde kullanırım. Kimse ellemesin.

* * *

Denizlerin bir diğer çocuğu, *Martıların Kardeşi*, artık yoktu. Çok erken veda etmek zorunda kalmıştı...

İhtiyarın son neşesi de bir yıldız misali kayıp gitmişti ellerinden. Yalnızlığa devamdı, hem de bu sefer daha acı bir şekilde...

Gün batarken soluğu deniz kıyısında aldı. Yalnız kovboy hesabı yürüdü, yürüdü...

Sesi çıkmasa da gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Engel olmaya çalışmadı. En yakın arkadaşı denizden mi çekinecekti sanki?

Gözlükleri o kadar ıslandı ki, etrafı göremez olmuştu. Etraftakileri seçmek önemini yitirmişti nasıl olsa. O gözlüklere artık ihtiyacı yoktu.

Gözyaşında boğulmuş gözlükleri çıkardı ve yavaşça denize bıraktı...

Gözyaşlarıyla beraber...

Martılara, denizlere, okyanuslara haber götürsün diye...

Burak DURUKAN